

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobců: a) Ing. P. S.
b) Ing. Š. S.
a c) Ing. R. S.

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642/24, Liberec

za účasti: 1. Mgr. PhDr. J. K.
a 2. D. K.
oba zastoupeni JUDr. Josefem Kašparem, advokátem
se sídlem Jáchymovská 27/114, Karlovy Vary

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. dubna 2020, sp. zn. OÚPSŘ
47/2020 OSŘ, č. j. KÚLK 29893/2020

takto:

- I. Řízení se ve vztahu k žalobcům b) a c) zastavuje.
- II. Žaloba žalobce a) se zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Městský úřad Turnov, stavební úřad (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvostupňový správní orgán“ nebo „Stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 27. 11. 2019, sp. zn. SÚ/4620/08/HDR, č. j. SU/19/5938/HAI, vydal podle § 129 odst. 5 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), opakované dodatečné povolení stavby rodinného domu na pozemku st. p. č. XA v části provedené v rozporu s ohlášením ze dne 12. 11. 2007, sp. zn. SÚ/7919/07/HDR (dále také jen „Ohlášení“). Ve výroku rozhodnutí části stavby provedené v rozporu s Ohlášením specifikoval.
2. Žalovaný napadeným rozhodnutím sice částečně změnil výrok prvoinstančního rozhodnutí, když upřesnil specifikaci některých dodatečně povolených částí stavby, v podstatě ale prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Nutno předeslat, že obsah žaloby byl značně rozsáhlý, žalobci se věnovali (a opakovaně k ní vraceli) historii vzniku staveb v dané lokalitě, zejména okolnostem spojeným s výstavbou rodinného domu osob zúčastněných na řízení na st. p. č. XA (dále také jen „Rodinný dům“), dále okolnostem spojeným s výstavbou rekreačního objektu ve spoluvlastnictví žalobců na st. p. č. XB (dále také jen „Rekreační objekt“) a rovněž okolnostem spojeným s vydáním Souhlasu Městského úřadu Turnov ze dne 12. 11. 2007, sp. zn. S/U/7919/07/HDR, č. j. SU/07/7973 - právních účinků nabyl 15. 11. 2007 (dále také jen „Souhlas“), kterým povolil provedení ohlášené stavby (viz Ohlášení) Rodinného domu. Tedy okolnostem, které pro posouzení zákonnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a správního řízení, které mu předcházelo, nejsou relevantní (k tomu v podrobnostech v nalézací části rozsudku)
4. Vlastních žalobních bodů, jimiž žalobci zpochybňovali zákonnost napadeného rozhodnutí, obsahovala žaloba šest.
5. **V prvé z nich** žalobci namítali nedodržení minimálních odstupových vzdáleností mezi Rodinným domem a Rekreačním objektem, což negativním způsobem ovlivnilo pohodu jejich rekreace. Poukázali na to, že stavební zákon udává minimální vzdálenost mezi rodinnými domy 7 metrů a mezi objekty pro rodinnou rekreaci 10 metrů. Stavební úřad se však snažil tvrdit, že když není ve stavebním zákoně jednoznačně stanovena minimální odstupová vzdálenost mezi rodinným domem a stavbou pro rekreaci, není potřeba mezi těmito objekty dodržet absolutně žádný rozestup. V souvislosti s tím odkázali na právní závěry obsažené v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009-212, a v na něj navazujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 As 58/2013-215, dle nichž by za takové situace měl být odstupová vzdálenost mezi objekty alespoň 7 metrů. To správní orgány dle žalobců opět nerespektovaly, neboť vzdálenost mezi Rodinným domem a Rekreačním objektem je pouze 2, 5 metru.
6. **Ve druhé žalobní námitce** žalobci namítali nedodržení minimální odstupové vzdálenosti Rodinného domu od hranic pozemků p. č. XC (ve vlastnictví osob zúčastněných na

řízení) a p. č. XD (ve spoluvlastnictví žalobců), (dále také jen „Hranice mezi pozemky“). Ta by měla činit minimálně 2 metry. V návaznosti na to zpochybňovali závěry geodetických měření a posudků, které byly správními orgány v průběhu správního řízení obstarány. Nesouhlasili s jejich závěry, že vzdálenost s přesností na centimetry není možno s technických důvodů stanovit a že jejich měření musí pracovat s určitou odchylkou. Poukazovali na to, že v rámci této odchylky se může dle výsledků předmětných geodetických měření vnější hranice stavby Rodinného domu nacházet od Hranice mezi pozemky i ve vzdálenosti o několik centimetrů (1, 92 cm, resp. 1,84 cm) menší, než jsou 2 metry. To považovali za nepřipustné.

7. Za podstatnou v souvislosti s tím měli jimi tvrzenou skutečnost, že v červnu 1989 proběhlo mezi tehdejšími vlastníky pozemků p. č. XC a XD oboustranné odsouhlasení stávajícího plotu jako platné hranice mezi těmito pozemky. Tato skutečnost dle nich plyne z protokolu o tomto úkonu, kterým je Náčrt 252 Mašov založený na Katastrálním úřadu v Semilech. Ve správním řízení jej předali stavebnímu úřadu. Jakékoliv realizované geodetické měření tedy nebylo vůbec na místě, protože stávající plot představuje oboustranně uznanou Hranici mezi pozemky, přičemž Rodinný dům je od plotu vzdálen pouze 1, 89 cm.
8. **Třetí žalobní námitka** se týkala problematiky požární bezpečnosti. Podle žalobců dřevěné střešní trámy Rodinného domu jsou od Rekreačního objektu v horizontální rovině vzdáleny pouze několik desítek centimetrů a naopak ve vertikální rovině několik metrů, hořící trámy by tedy padaly na Rekreační objekt. V souvislosti s tím rozporovali závěry správních orgánů, že dřevěná pergola, která je pevně spojena s Rodinným domem, není součástí tohoto objektu, lze o jejím zlegalizování vést samostatné řízení a nemusí být součástí protipožární zprávy Rodinného domu. Díky požárně nebezpečnému prostoru této pergoly tak požárně nebezpečný prostor Rodinného domu zasahuje do půdorysu Rekreačního objektu.
9. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobci poukazovali na to, že dochází k poškozování jejich pozemku srážkovou vodou v důsledku odtoku dešťových srážek ze střechy Rodinného domu. Ty a výpust z bazénu osob zúčastněných na řízení jsou svedeny na jejich pozemek, který tak je při větších deštích a při vypouštění bazénu zaplavován extrémním množstvím vody. Stavební úřad sice nařídil osobám zúčastněným na řízení vybudování vsakovací jímky, ty tak ale neučinily, Stavební úřad tuto věc řeší v samostatném řízení, které je ale přerušeno.
10. **Pátou žalobní námitku** vznesli žalobci dle vlastních slov „pouze pro informaci“. Poukázali v ní na to, že osoby zúčastněné na řízení více jak 10 let využívaly u Rodinného domu nepovolený vertikální výstup spalin z plynového kotle. Teprve 7. 10. 2019 došlo po mnoha peripetiích k instalaci plnohodnotného komína.
11. **Poslední (šestá) žalobní námitka** se týkala problematiky poškozování pozemků p. č. XE a XF v důsledku činnosti osob zúčastněných na řízení. Žalobci ovšem upozornili, že tyto pozemky nejsou v jejich vlastnictví, jedná se o pozemky manželů M.
12. Závěrem žaloby žalobci uvedli, že napadené rozhodnutí žalovaného považují ze shora uvedených důvodů za nezákonné a navrhli jeho zrušení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný sdělil, že to, co se dá nazvat „gró“ Rodinného domu, bylo povoleno v rámci procesu ohlášení jeho stavby zakončeného Souhlasem. Předmět řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, byl určen žádostí osob zúčastněných na řízení coby stavebníků o dodatečné povolení změn stavby. Také on v souvislosti s tím odkázal na závěry obsažené ve shora již citované judikatuře. Z toho důvodu dle něho drtivá většina žalobních námitek směřuje mimo předmět tohoto správního řízení. Předmětem napadeného rozhodnutí bylo potvrzení vydaného dodatečného povolení částí stavby provedených v rozporu se Souhlasem.
14. Co se týká žalobci zpochybňované vzdálenosti stavby Rodinného domu od Hranice mezi pozemky, jediná relevantní otázka pro toto řízení je, zda byla stavba Rodinného domu umístěna v souladu se Souhlasem. To bylo nade vší pochybnost prokázáno znaleckými posudky, laickou polemiku žalobců s jejich závěry neshledal žalovaný významnou. Podstatný je závěr těchto posudků, tedy že stavba Rodinného domu je řádně umístěna a odstupová vzdálenost splněna. Na tom nic nemění fakt, že měření s přesností na centimetr není reálně možné.
15. Ohledně požární bezpečnosti odkázal žalovaný na str. 19 a 20 napadeného rozhodnutí, kde se s touto otázkou vypořádal, stejně jako na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009-212.
16. Ohledně nesouhlasu strany žalující s vedením řízení o dodatečném povolení pergoly v jiném správním řízení žalovaný uvedl, že taková námitka nesplňuje přímého dotčení vlastnických práv žalobců, nejsou tedy oprávněni ji vznášet. Kromě toho je řízení o dodatečném povolení stavby řízením o žádosti, jsou to tedy stavebníci, kteří svou žádostí určují předmět řízení. Stejně tak nebyla napadeným rozhodnutím řešena otázka poškozování pozemku žalobců srážkovou vodou z pozemku osob zúčastněných na řízení.
17. Navrhl proto zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

IV. Obsah vyjádření osob zúčastněných na řízení

18. Osoby zúčastněné na řízení (stavebníci Rodinného domu) se k žalobě vyjádřily podáním ze dne 24. 9. 2020.
19. Zdůraznily, že stavba Rodinného domu byla ohlášena, v návaznosti na to Stavební úřad udělil Souhlas k její realizaci, který je pravomocný. Řízení o odstranění stavby, resp. řízení o dodatečné povolení stavby bylo zahájeno pouze ve vztahu ke změnám stavby oproti schválenému Ohlášení. Pouze v tomto rozsahu bylo a mohlo být správními orgány rozhodováno, což strana žalující odmítá akceptovat.
20. Dále uvedly, že v době udělení Souhlasu Rekreační objekt žalobců legálně neexistoval, jejich chatka nebyla zapsána v katastru nemovitostí, odstup Rodinného domu od ní tedy ani nemohl být Stavebním úřadem posuzován. Teprve více než rok poté (9. 3. 2011), co byla stavba Rodinného domu ukončena a bylo schváleno její užívání (únor 2010), vydal Stavební úřad písemnost, v níž existenci stavby Rekreačního objektu potvrdil, tedy ji legalizoval. Odstupová vzdálenost mezi Rodinným domem a Rekreačním objektem tak nemohla být v rámci ohlášení stavby Rodinného domu posuzována, neboť v tu dobu zde žádná legální stavba chaty neexistovala. Odstupová vzdálenost měla být naopak posuzována v rámci postupu Stavebního úřadu směřujícího k legalizaci stavby Rekreačního objektu, což se nestalo. Umístění stavby Rodinného domu ve vztahu

k Rekreačnímu objektu z toho důvodu pojmově nemohlo být v rozporu s Ohlášením. Není proto předmětem přezkoumávaného řízení o dodatečné povolení stavby. Touto žalobní námitkou se tak nelze vůbec zabývat.

21. Osoby zúčastněné na řízení pokračovaly tím, že odstupová vzdálenost mezi Rodinným domem a Hranicí mezi pozemky byla ve správním řízení posuzována k tomu způsobilými osobami. Ty svá zjištění a závěry (a návazně i správní orgány) řádně popsaly a odůvodnily, žalobcům nepřísluší je zpochybňovat. Bylo přitom vysvětleno, proč nelze vzdálenost Rodinného domu od Hranice mezi pozemky určit zcela jednoznačně a proč je třeba výsledky měření korigovat chybou měření.
22. Co se týče požární bezpečnosti, tu Rodinný dům nijak nenarušuje, což bylo v řízení prokázáno dokumentací zpracovanou autorizovanou osobou. Otázka pergoly nebyla předmětem toho řízení, ta se ostatně u Rodinného domu již nenachází, což plyne z aktuální dokumentace. Fotodokumentace předložená stranou žalující je asi 5 let stará. Stejně tak nebyla předmětem přezkoumávaného řízení otázka odvodu srážkové vody či odtoku vody z bazénu. Výstup spalin z kotle byl vyřešen instalací nového komínu. Tvrzení o podkopání pozemků manželů M. s věcí nijak nesouvisí.
23. Osoby zúčastněné na řízení proto závěrem navrhly, aby soud žalobu zamítnul.
24. Dlužno dodat, že následovala podání dalších replik jak ze strany žalobce, tak ze strany osob zúčastněných na řízení, v nichž na svá tvrzení navzájem reagovali (viz podání žalobce na čl. 91-94, 107, 125 a 149, podání osob zúčastněných na řízení na čl. 101-102, 118-119, 142-143 a 153-154). Obsah těchto podání však již neobsahoval žádné skutečnosti, které by byly pro posouzení merita věci důležité. Bylo v nich popsáno soužití obou stran v dané lokalitě, jejich dlouholeté spory, ovšem bez přímé souvislosti s předmětem přezkoumávaného správního, potažmo s předmětem soudního, řízení, od nichž se obě strany ve svých podáních stále více vzdalovaly. Krajský soud proto nepovažuje za potřebné, a dokonce ani za vhodné, aby obsah těchto podání podrobněji opisoval, ostatně ten je účastníkům řízení i osobám na něm zúčastněným dobře znám, protože jim soud stejnopisy všech těchto podání průběžně zasílal.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobci s tímto postupem souhlasili výslovně a žalovaný nevyjádřil s takovým postupem nesouhlas, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
26. Při podání společné žaloby žalobci byl z jejich strany zaplacen v kolcích soudní poplatek pouze ve výši 3 000 Kč. Krajský soud proto každého z nich vyzval k doplacení soudního poplatku ve výši 2 000 Kč (viz pol. 18 bod 2 písm. a) Sazebníku zákona o soudních poplatcích), případně ke sdělení, komu lze zaplacení soudního poplatku ve výši 3 000 Kč přičíst (viz usnesení ze dne 14. 7. 2020, č. j. 30 A 65/2020-48). V něm byli žalobci současně poučeni o následcích spojených s nevyhověním této výzvě, resp. s neuhrazením doplatku soudního poplatku. V reakci na tuto výzvu sdělil žalobce a) podáním ze dne 27. 7. 2020, že soudní poplatek ve výši 3 000 Kč formou kolků zaplatil on. Ze strany

žalobkyně b) a žalobce c) ve stanovené lhůtě k úhradě předepsaného soudního poplatku nedošlo.

27. Krajskému soudu tak nezbylo, než podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích řízení ve vztahu k žalobcům b) a c) výrokem I. tohoto rozsudku zastavit.
28. Tato skutečnost ale neměla vliv ve vztahu k žalobci a), ten soudní poplatek v plné výši uhradil, projednání jeho žaloby žádná zákonná překážka nebránila. Soud proto zdůrazňuje, že bude používat nadále k označení strany žalující toliko pojem „žalobce“.
29. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
30. Dále připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
31. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. „Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
32. Vydání žalobou napadeného rozhodnutí předcházelo velmi dlouhé správní řízení, v němž Stavební úřad několikrát vydal rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, tato rozhodnutí však byla opakovaně rušena většinou přímo žalovaným, věc se však rovněž dostala před správní soudy (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 18. 6. 2013, č. j. 59 Ca 82/2009-212, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 As 58/2013-215; dané problematiky se rovněž týkal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 286/2015-97).

33. Krajský soud nepovažuje za nutné popisovat průběh tohoto správního řízení ve větších podrobnostech. Jenom ve stručnosti konstatuje, že v květnu roku 2008 zjistil Stavební úřad, že osoby zúčastněné na řízení realizují stavbu Rodinného domu v rozporu se Souhlasem. Z toho důvodu zahájil řízení o odstranění stavby Rodinného domu. V srpnu téhož roku podaly osoby zúčastněné na řízení žádost o vydání dodatečného povolení stavby Rodinného domu. Výsledkem tohoto správního řízení je nyní žalobou napadené rozhodnutí.
34. Hned úvodem považuje krajský soud za nutné a potřebné se zastavit u problematiky předmětu přezkoumávaného správního řízení. Byť se jí dostatečným způsobem věnovaly správní orgány obou stupňů, které opakovaně zdůrazňovaly, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby Rodinného domu jsou pouze změny provedené v rozporu se Souhlasem, z obsahu žalobních námitek je zřejmé, že žalobce si tuto skutečnost stále dostatečně neuvědomuje a nezohledňuje ji, resp. spíše ji odmítá respektovat. Důsledkem je skutečnost, že podstata prakticky všech žalobních námitek směřuje mimo předmět rozhodnutí vydaných v přezkoumávaném řízení o dodatečném povolení stavby.
35. Ve shodě se závěry správních orgánů, které v tomto směru odkazovaly i na závěry správních soudů obsažené ve shora citovaných rozhodnutích, krajský soud zdůrazňuje, že v tomto soudním řízení při přezkumu zákonnosti a správnosti žalobou napadených rozhodnutí nemůže současně přezkoumávat zákonnost a správnost Souhlasu, který nabyl právních účinků již 15. 11. 2007. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahovala v tomto směru přiléhavé odkazy na shora uvedená rozhodnutí správních soudů i citace z nich. Krajský soud si dovolí nad rámec toho ocitovat ještě závěr obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 286/2015-97, podle něhož: *„Není totiž možné směřovat postup vydávání souhlasu s ohlášeným stavebním záměrem či souhlas samotný právě s úkony vydávanými v řízení o dodatečném povolení stavby. Je tomu tak proto, že v rámci řízení o dodatečném povolení stavby se neposuzuje stavba již povolená souhlasem, nýbrž pouze stavební úpravy učiněné nad rámec onoho souhlasu. Jinými slovy, není možné se prostřednictvím opravných prostředků či správní žaloby podané v souvislosti s dodatečným povolením stavebních úprav domáhat přezkumu a zrušení samotného souhlasu, což zřejmě není zástupci stěžovatelky jasné.“*
36. Pro úplnost krajský soud dodává, že na shora uvedených právních závěrech nic nemění ani změna postoje rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ohledně povahy souhlasů vydaných dle stavebního zákona vyjádřená v jeho usnesení ze dne 17. září 201, č. j. 1 As 436/2017 - 43, kdy na tyto souhlasy začalo být opakovaně nahlíženo jako na rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.
37. Bohužel ani v nyní posuzované žalobě žalobce svůj dosavadní názorový proud neopouští a opakovaně argumentuje tím, že již samotný Souhlas byl vydán nezákonně a v důsledku toho je nezákonný i jeho obsah. Této části žalobní argumentace již soud ze shora uvedených důvodů nebude věnovat pozornost, neboť je pro posouzení zákonnosti a správnosti žalobou napadených rozhodnutí irelevantní.
38. Krajský soud dále konstatuje, že ve shodě s obsahem Souhlasu byla postavena většina (jak uvedl ve vyjádření k žalobě žalovaný – „gró“) Rodinného domu. Jedním z důvodů, proč správní řízení probíhalo tak dlouho, pak byla právě potřeba vyjasnit, která část stavby Rodinného domu proběhla dle Souhlasu a ke kterým změnám došlo nad jeho rámec. Pouze a jenom tyto změny totiž mohly být předmětem řízení o dodatečném povolení

stavby. Tato otázka byla definitivně vyřešena až po posledním zrušujícím rozhodnutí žalovaného coby odvolacího orgánu a vrácení věci Stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Došlo totiž k tomu, že k výzvě Stavebního úřadu byla ze strany osob zúčastněných na řízení jakožto stavebníků předložena projektová dokumentace s vyznačenými částmi stavby Rodinného domu provedenými v rozporu se Souhlasem. Tím dostal předmět daného správního řízení zcela konkrétní obsah.

39. O které změny se jednalo (a jak přesně je tedy definován předmět řízení) vymezil podrobně Stavební úřad ve výroku prvoinstančního správního rozhodnutí (žalovaný toto vymezení ve výroku odvolacího rozhodnutí pouze částečně formulačně upřesnil).
40. Na výroky rozhodnutí správních orgánů obou stupňů týkající se dané problematiky krajský soud v podrobnostech toliko odkazuje. Nutno totiž dodat, že námitky proti vymezení předmětu řízení o dodatečné povolení změn stavby Rodinného domu žaloba neobsahovala. Žalobce tedy nikterak nerozporoval obsah změn, ke kterým mělo dojít nad rámec Souhlasu, potažmo tedy ani předmět daného řízení.
41. **Prvé dvě žalobní námitky** se týkaly problematiky vzájemných odstupů staveb vymezených v § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „Vyhláška“).
42. Krajský soud plně souhlasí s názorem správních orgánů, že pro posouzení této otázky bylo rozhodující zjistit, zda stavba Rodinného domu byla umístěna tak, jak byla umístěna a povolena Souhlasem, tedy zda došlo k umístění Rodinného domu v souladu s obsahem Souhlasu či nikoliv.
43. Pokud jde o odstupovou vzdálenost mezi Rodinným domem a Rekreačním objektem, tak touto otázkou se Stavební úřad před udělením Souhlasu (logicky) nezabýval a ani zabývat nemohl, protože stavba Rekreačního objektu v době vydání Souhlasu, tedy v roce 2007, sice existovala fakticky (tuto skutečnost nikdo nerozporuje), ale z hlediska právního nikoliv. Podrobně popsal průběh legalizace stavby Rekreačního objektu žalovaný na druhé polovině str. 17 a na str. 18 žalovaného rozhodnutí. Podstatným výstupem z tohoto popisu je fakt, že vlastníci Rekreačního objektu iniciovali jeho legalizaci až 8. 10. 2010, dne 9. 3. 2011 Stavební úřad vydal potvrzení o existenci stavby ve smyslu § 125 odst. 2 stavebního zákona. K tomu, zda se tak stalo v rozporu s tehdy účinným zněním stavebního zákona a prováděcích stavebních předpisů, jak konstatuje žalovaný ve svém rozhodnutí, se krajský soud vyjadřovat nechce a nebude, neboť to pro důvodnost dnes projednávané žaloby není významné. Ohledně posouzení zákonnosti tohoto úkonu Stavebního úřadu totiž platí to samé, co ohledně posouzení zákonnosti Souhlasu (viz shora).
44. V této části odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal rovněž s právními názory vyslovenými ohledně této otázky (tedy nutnost dodržení odstupových vzdáleností mezi objekty Rodinného domu a Rekreačního objektu dle § 25 Vyhlášky) Krajským soudem v Ústí nad Labem – pobočka Liberec v jeho shora označeném rozsudku z roku 2013 (jenž samozřejmě vycházel z tehdy ověřeného stavu věci), které se ovšem následně na základě skutkového a právního stavu věci zjištěného v dalším průběhu správního řízení ukázaly jako pro věc irelevantními.
45. S ohledem na shora uvedené se správní orgány otázkou odstupové vzdálenosti mezi objekty Rodinného domu a Rekreačního objektu podrobněji zabývat nemusely.

46. Jinak je tomu ovšem u problematiky odstupové vzdálenosti mezi Rodinným domem a Hranicí mezi pozemky, která pochopitelně v době vydání Souhlasu (na rozdíl od Rekreačního objektu) právně existovala. S ohledem na znění § 25 odst. 2 Vyhlášky a zejména s ohledem na obsah Souhlasu ani správní orgány, ani nikdo z účastníků správního řízení, nepochybně existenci podmínky, že by se vnější hrana stěny Rodinného domu měla nacházet od Hranice mezi pozemky minimálně 2 metry.
47. Právě z toho důvodu bylo pro posouzení věci tak významné zjistit, zda stavba Rodinného domu byla umístěna v souladu se Souhlasem či nikoliv.
48. Stavební úřad za tím účelem opatřil několik důkazů. Jednalo se o vyjádření vypracované geodetem R. H. ze dne 22. 5. 2016 a na něj navazující vyjádření oprávněného zeměměřického inženýra Ing. P. H. ze dne 13. 12. 2017, odborné vyjádření soudního znalce v oboru geodézie a kartografie Ing. V. K. ze dne 26. 3. 2018, odpověď na žádost o součinnost Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Liberci ze dne 18. 4. 2018 a posouzení vypracované oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. J. H. (Geodézie Český ráj s. r. o.) ze dne 17. 5. 2018.
49. Výstupy z těchto důkazů jsou popsány zejména na str. 7 prvoinstančního správního rozhodnutí a na str. 16 žalovaného rozhodnutí. Jak jednotliví geodeti postupovali a jak případně probíhala jejich měření, samozřejmě v podrobnostech plyne z obsahu shora uvedených podkladů. Na ně krajský soud rovněž odkazuje, protože nepovažuje za nutné je v detailech rozepisovat.
50. Podstatné jsou totiž výstupy z těchto podkladů plynoucí, když jejichž autoři se věnovali právě posouzení vzdálenosti (odstupu) stavby Rodinného domu od Hranice mezi Pozemky, potažmo tím, zda je Rodinný dům umístěn v souladu se Souhlasem. Všechny tyto osoby se shodly, že není možné tuto vzdálenost určit zcela jednoznačně s přesností na centimetr. A že je nutné ohledně přesnosti měření v dané lokalitě zohlednit kód kvality souřadnic a sítě geodetických bodů (přičemž opět shodně konstatovaly, že se jedná o kód kvality 3) a v návaznosti na to zohlednit existenci institutů tzv. střední souřadnicové chyby (0,14 m) a mezní polohové chyby (0,40 m). Zřejmě nejpodrobněji se této problematice věnoval ve svém vyjádření Ing. V. K., s jehož výsledky se ztotožnil i Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci. Důkladně se dané otázce věnoval ve svém posouzení i Ing. J. H. (Geodézie Český ráj s. r. o.).
51. Všechny z osob, které se měřením vzdálenosti stěny Rodinného domu od Hranice mezi pozemky zabývaly, dospěly ke zcela shodným závěrům. A to, že naměřené vzdálenosti vyhovují projektovanému a předepsanému odstupu 2 metrů líce budovy Rodinného domu k Hranici mezi pozemky. V návaznosti na toto zjištění Ing. V. K. i Zeměměřický a katastrální inspektorát v Liberci výslovně konstatovali, že z toho důvodu je stavba Rodinného domu umístěna v souladu se Souhlasem.
52. Dle mínění soudu neměly správní orgány žádný relevantní důvod shora uvedené odborné závěry zpochybňovat či nerespektovat. A to zvláště za situace, kdy žalobce sice s uvedenými závěry vyjadřoval setrvalé nesouhlas, ale žádné relevantní skutečnosti pro jejich znevěrohodnění nepředložil. A to ani v rámci podané žaloby. Také v ní opakovaně argumentuje analogií geodetických měření s měřením rychlosti automobilů v silničním provozu. Ve shodě se správními orgány však rovněž krajský soud shledává tuto argumentaci zcela nepřiléhavou. Odborné závěry plynoucí z geodetické činnosti k tomu pověřených osob se žalobci ani v žalobě zpochybnit nepodařilo.

53. Neobstojí ani odkaz žalobce na existenci tzv. „Náčrtu 252 Mašov“, který založil do správního spisu jako přílohu svého přípisu ze dne 11. 6. 2018. Z něj dle žalobce má plynout, že v červnu 1989 mělo proběhnout mezi tehdejšími vlastníky pozemků p. č. XD a XC oboustranné odsouhlasení stávajícího plotu jako platné hranice mezi těmito pozemky. A tento náčrt že má být založen na Katastrálním úřadě v Semilech. Vzdálenost stěny Rodinného domu od plotu je pak 1, 89 m, takže geodetické zaměřování vzdálenosti stěny Rodinného domu od Hranice mezi pozemky nebylo třeba vůbec provádět.
54. S touto námitkou se vypořádal žalovaný v prvním odstavci na str. 17 žalovaného rozhodnutí, soud na argumenty tam obsažené odkazuje, neboť s nimi souhlasí. Dodává ještě, že obsah uvedeného náčrtu, který je ve správním spise skutečně založen, existenci žalobcem tvrzené dohody mezi tehdejšími vlastníky předmětných pozemků vůbec nepotvrzuje. A uvedený náčrt se ani nepromítl do katastru nemovitostí, relevanci pro posouzení věci má tedy nulovou.
55. Ani jednu z prvních dvou žalobních námitek, které se týkaly tzv. odstupových vzdáleností, tak krajský soud důvodnou neshledal.
56. **Třetí žalobní námitka** směřovala k otázce požární bezpečnosti Rekreačního objektu ve vztahu k Rodinnému domu, který měl být dle žalobce ohledně této otázky posuzován společně se stavbou pergoly.
57. Z obsahu správního spisu plyne, že posouzení vlivu Rodinného domu na Rekreační objekt bylo původně provedeno Požárně bezpečnostním řešením, které v roce 2007 vypracoval J. F.. K němu byl následně v březnu 2016 vypracován „Doplňek požárně bezpečnostního řešení“ Rodinného domu, a to autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost Ing. J. M.. Ten byl vypracován dle skutečného umístění a provedení stavby Rodinného domu. Z jeho obsahu pak plyne, že požárně nebezpečný prostor vytvářený Rodinným domem nepřekračuje Hranici mezi pozemky. Totéž se naopak nedá říci o zásahu požárně nebezpečného prostoru Rekreační chaty ve vztahu k Rodinnému domu. Obsah tohoto podkladu se žalobci nepodařilo žádným relevantním argumentem zpochybnit či znevěrohodnit. V tomto směru nepřišel s žádným konkrétním tvrzením. Krajský soud tak nemá důvod vytýkat něco správním orgánům, pokud při posouzení této otázky z obsahu zejména shora citovaného Doplňku Ing. J. M. vyšly.
58. Správní orgány obou stupňů v souvislosti s tím upozornily žalobce, že řízení o odstranění stavby terasy s pergolou se zástěnami při jižní straně Rodinného domu a řízení o dodatečném povolení této stavby jsou u Stavebního úřadu vedena samostatně. Důvody, proč tomu tak je, podrobně ozřejmil žalovaný na str. 19 svého rozhodnutí. Žalobce ani v této námitce nepřišel s konkrétním tvrzením, jaký má tento procesní postup vliv na otázku požární bezpečnosti Rekreační chaty, resp. jak konkrétně zasahuje do některého z jeho veřejných subjektivních práv.
59. V každém případě stavba terasy s pergolou nebyla předmětem přezkoumávaného správního řízení a tedy ani předmětem žalobou napadeného rozhodnutí. Předmět tohoto správního řízení přitom nevymezuje stavební úřad, ale stavebníci v žádosti o dodatečné povolení stavby.
60. Aniž by to mělo vliv na shora uvedené posouzení důvodnosti této žalobní námitek, krajský soud doplňuje, že mu neušlo tvrzení osob zúčastněných na řízení obsažené ve

vyjádření k žalobě, že předmětná pergola se již u Rodinného domu v současné době nenachází, což žalobce ve svých následných replikách nezpochybnil.

61. **Pokud jde o čtvrtou žalobní námitku** (poškození pozemku žalobce srážkovými vodami), pak ani tato problematika nebyla předmětem posuzovaného správního řízení. Jak totiž správní orgány vysvětlily (Stavební úřad na str. 7 až 8 svého rozhodnutí, žalovaný pak v posledním odstavci str. 20 svého rozhodnutí), odvod srážkových vod z Rodinného domu je realizován prostřednictvím okapů zaústěných do podzemního potrubí, které pokračuje z pozemku p. č. XC přes pozemky p. č. XG a XH až do příkopu silnice I. třídy na pozemku p. č. XCH, tedy nikoliv přes pozemky žalobce. O odstranění stavby podzemního potrubí je vedeno Stavebním úřadem samostatné řízení o odstranění stavby.
62. **U posledních dvou žalobních námitek** sám žalobce avizoval, že buďto nereflektují stav Rodinného domu k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebo se netýkají nemovitostí v jeho vlastnictví.
63. Pokud jde o řešení odvodu spalin z turbokotle, z obsahu správního spisu je zřejmé, že proti původnímu řešení žalobce setrval. Jak ovšem plyne přímo ze žalobního tvrzení, na podzim roku 2019 došlo k jinému technickému řešení, kdy osoby zúčastněné na řízení instalovaly řádně schválený a plnohodnotný komín. Tato námitka tak představovala spíše povzdech žalobce, že se tak stalo až po 10 letech a mnoha jeho připomínkách.
64. V poslední žalobní námitce žalobce poukazoval na to, že terénními úpravami pro založení Rodinného domu došlo k podkopání příjezdové cesty na pozemek p. č. XE přes pozemek p. č. XF. Uvedl, že není vlastníkem těchto pozemků, jejich vlastníky jsou manželé M. Z obsahu správního spisu i obsahu žaloby lze spolehlivě dovodit, že se jedná o pozemky osob, které sousedí s nemovitostmi osob zúčastněných na řízení (včetně Rodinného domu) z druhé strany než žalobce. I pokud by tedy byla tvrzení žalobce v této žalobní námitce pravdivá, nemůže to nic změnit na skutečnosti, že případné podkopání těchto pozemků není způsobilé dotknout se konkrétních veřejných subjektivních práv žalobce. Ke vznesení této námítky tedy není žalobce aktivně legitimován.
65. Krajský soud tak neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou a nezbylo mu proto, než žalobu výrokem II. tohoto rozsudku pro její nedůvodnost zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

66. Výrok o nákladech řízení účastníků řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a z obsahu soudního spisu krajský soud ani nezjistil, že by žalovanému v souvislosti se soudním řízením vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
67. Osobám zúčastněným na řízení náklady řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.) Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. listopadu 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu